

Само Василь стоеше май замисленъ, като да присмѣташе нѣщо си и не бѣше тѣй радостенъ. Жельо и Никола чясто го запитвахъ, нѣ неговый отговоръ бѣше се единъ: „играйте, думаше имъ той, и веселете ся сега, азъ послѣ щж ви обады.“

Свадба-та ся свърши. Дядо Иванъ ся повърна пакъ; той искаше животъ да живѣе, за да ся радва на дѣца-та си...

— Е, Василе! рече Жельо, заедно съ Петра, ные свършихме вече, казвай сега, какво имашъ ты.

— Жельо! почна Василь,—вые вчера видѣхте оныя старцы, що ни помогнахъ: тѣ бѣхъ тукъ и заедно съ насъ ся радвахъ. Ные трѣбва да отидемъ у дома имъ да ся видимъ съ тѣхъ и да имъ поблагодаримъ....

— Само това ли?

— Не, има и друго: да имъ поблагодаримъ и да ги поканимъ за да додѣтъ съ насъ заедно, да ны заведѣтъ, та да исприкажемъ на Честно-то Правителство сичко щото направихме; защото тѣй ся пада, и додѣ не ны прости Царя-тѣ, азъ нещж съмь никакъ спокоенъ.

— И то става, Василе; само трѣба вые сами да идете, а зарадъ насъ да примълчите, ако ли пакъ ся разбрали сичко това....